

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΥΙΟΥ

Συγγραφέας, κοινωνιολόγος, πνευματώδιστος. Πώς έχαρακτήριζε τον πατέρα του. Ήσπατάλες και τὰ γλέντια του γέρο Δουμά. Ὁ φεγγίτης τῆς τραπεζαρίας. Διαδήλωσις πειναλέων! Μιά φανατική θαυμάστρια τοῦ Δουμά. Τὸ πάθημα τοῦ θυρωροῦ.

Ο Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱός, θεωρεῖται ὄχι μόνον ὡς ἓνας θαυμάσιος συγγραφεὺς καὶ ἓνας πολεμικώτατος κοινωνιολόγος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐξυπνοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων τῆς ἐποχῆς του.

Λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, ἡ ἐφημερίς «Ζουρνάλ» εἶχεν ὑποβάλει στοὺς πιὸ γνωστοὺς λογοτέχνες τῆς Γαλλίας τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: «Ποίαν ὀνομασίαν νομίζετε ὅτι ἡ μέλλουσα γενεὴ θὰ δύνουν στὸν παρόντα αἰῶνα; Ἐχουμε ἤδη τὸν αἰῶνα τοῦ Περικλέους, τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Λουδοβίκου 14ου... Πῶς φαντάζεσθε ὅτι θὰ ὀνομασθῇ ὁ δικός μας αἰὼν;...»

«Αἰὼν τοῦ Ναπολέοντος, ἀπάντησαν μερικοί». Ἄλλοι πάλι εἶπαν: «Αἰὼν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ».

Ὁ Δουμάς ἀπάντησε:

— Ἀπλούστατα: Δέκατος ἑνατος αἰὼν!..

Γιὰ τὸν πατέρα του, συγγραφεὴ τῶν «Τριῶν ἑρωματοφυλάκων», ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς συνήθιζε νὰ λήη κουνώντας μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του:

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἓνα μεγάλο παιδί...

Ὅταν εἶχε κέφι ὁ Δουμάς υἱός διηγείτο χαριτωμένα ἀνέκδοτα γιὰ τὸν πατέρα του. Ἴδου ἓν ἀπὸ αὐτά:

Ὁ Δουμάς πατὴρ ἦταν τρομερὰ σπάταλος. Ὅταν εἶχε λίγα χρήματα ἐννοοῦσε νὰ τὰ σπαταλήσῃ ἀμέσως. Ἐδινε γεύματα στὰ ὁποῖα προσκαλοῦσε τὸν πρῶτο τυχόντα. Διάφοροι ἀδιάκριτοι πού τὸ ξέραν αὐτό, μόλις ἐπληροφοροῦντο ὅτι ὁ διάσημος συγγραφεὺς εἶχε οἰκονομικὴ εὐεξία, ἐσπευδαν αὐτόκλητοι νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν κατὰ τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

Ὁ Δουμάς, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀπρόοπτα αὐτά, εἶχε ἀνοίξει στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ του ἓνα φεγγίτη ἀπὸ τὸν ὁποῖο παρακολουθοῦσε τὴν... κίνησι μέσα σ' αὐτή. Μιά μέρα, προτοῦ μπῆ μαζὺ μὲ τὸ γιοῦ τοῦ στὴν τραπεζαρία, ἔθεώρησε καλὸ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸν φεγγίτη γιὰ νὰ δῇ ποιοὶ προσκεκλημένοι εἶχαν ἤδη φθάσει. Μὲ ἔκπληξι, παρατήρησε τότε πῶς ἡ αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀγνωστοὰ πρόσωπα παρασίτων.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, παιδί μου, εἶπε τότε τρομαγμένος ὁ γέρο Δουμάς στὸ γιοῦ τοῦ. Δὲν γνωρίζω κανέναν ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας!...

Μιά ἀπὸ τὶς πιὸ φανατικὲς θαυμάστριες τοῦ Ἀλεξάνδρου

ζῶ μὲ τὰ πεθερικά του.

— Νάτος! Νάτος! φωνάξανε ὄλοι χαρούμενοι. Σώθηκε!

Ἡ γυναῖκα του ἔτρεξε στὸν ἄντρα τῆς καὶ τὰ παιδιά μπλέξανε τὰ χέρια τους στὰ γόνατα τοῦ πατέρα τους.

Μονάχα ἡ κυρὰ Μποντουάν ἔμεινε στὴ θέσι τῆς ἀκίνητης σάν ἀγαλμα. Ὁ γιοῦς τῆς τὴν κύτταξε, πέταξε τὸ σκούφο του καὶ ἔτρεξε κοντὰ τῆς λέγοντας μὲ δάκρυα:

— Μητέρα μου!

Κ' ἡ κ. Μποντουάν τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καὶ τὸν φίλησε. Εἶχαν συμφιλιωθῆ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, υἱός

Δουμά, υἱοῦ, ἦταν καὶ ἡ κυρία Ὠμπερνὸν ντὲ Νερβίλ. Ἡ ντὲ Νερβίλ ἦταν ποιήτρια καὶ ἀνήκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀριστοκρατικώτερες οἰκογένειες τῆς Γαλλίας. Κάποτε, ἡ ντὲ Νερβίλ γιὰ νὰ δείξῃ τὸ θαυμασμό τῆς στὸ λατρευτὸ τῆς συγγραφεῆ, πῆγε σ' ἓνα χορὸ μεταμφιεσμένη σὲ «Δόξα τοῦ Δουμά»! Τὸ κοστοῦμι τῆς ἀπετελεῖτο ἀπὸ συμπλέγματα δάφνης, ἐπάνω δὲ στὸ κεφάλι τῆς εἶχε τοποθετηθεῖ... τὴν προτομὴ τοῦ ἀγαπημένου τῆς συγγραφεῆς!

Ὁ στενώτερος φίλος τοῦ Δουμά, υἱοῦ, ἦταν ὁ συγγραφεὺς Ἐρρίκος Μιρρώ. Σ' αὐτὸν ὁ Δουμάς ἐδιάβαζε ὅλα τὰ χειρόγραφα του, ἐπὶ τῶν ὁποίων τοῦ ζητοῦσε συχνὰ τὴν γνώμη του, γιὰ τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψι.

Ἀκολουθώντας τὴ συνήθειά του αὐτὴ ὁ Δουμάς ἔσπευσε νὰ διαβάσῃ στὸ φίλο του καὶ τὸ νέο δράμα του: «Ἄρτεμις ντὲ Λύς». Τὴν τελευταία πράξι ὅμως τοῦ δράματος αὐτοῦ τὴν εἶχε ἀφήσει ἀτελείωτη: Ὁ ἥρωας τοῦ ἔργου Παῦλος

Ὠμπρὺ ἔπρεπε νὰ δολοφονηθεῖ, πρὶν κλείσῃ ἡ αὐλαία, ἀπὸ τὸν γηραιὸ κόμητα, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπατήσῃ... Ὁ Δουμάς ὅμως ἐδίσταζε νὰ θάλῃ ἓνα τόσο τραγικὸ φινάλε στὸ ἔργο του...

Μιά μέρα τέλος, κατανικῶντας τοὺς δισταγμοὺς του, τὸ ἀπόφασισε. Ὁ Παῦλος Ὠμπρὺ θὰ ἐδολοφονεῖτο! Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρὸ, ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ φίλου του νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασί του... Σὰν ἔφθασε ὅμως ἐκεῖ, ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι πρὸ ὀλίγου ὁ Μιρρώ εἶχε φύγει.

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησεν ὁ Δουμάς ζαλισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς δημιουργίας. Ὅταν γυρίσῃ νὰ τοῦ πῆς, σὲ παρακαλῶ, ὅτι πῆρα τὴν ἀπόφασί μου κι' ὅτι τὸν Παῦλο τὸν ἐσκότωσα!...

Ὁ θυρωρὸς ταχάσε.

— Πῶς εἶπατε;... ρώτησε εξαφνιασμένος. Νὰ ἀναγγεῖλω ὅτι ὁ κύριος ἐσκότωσε τὸν Παῦλο;...

— Ἀκριβῶς! Μὴν τὸ ξεχάσῃς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δουμάς.

Κι' ἀφήνοντάς τον ἀποσβολωμένο, ἔφυγε τρέχοντας γιὰ νὰ πᾶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ ἔργο του.

Ὅταν ὁ Μιρρώ ἐγύρισε στὸ σπίτι του, ὁ θυρωρὸς τὸν ἐπλησίασε τρέμοντας καὶ μὲ σιγανὴ φωνή

τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε:

— Ἦρθε ὁ κ. Δουμάς... καὶ μοῦπε νὰ σᾶς πῶ πῶς ὄλα τελείωσαν... πῶς τὸ πῆρε ἀπόφασι... καὶ πῶς ἐδολοφόνησε τὸν κ. Παῦλο...

— Ἄ! μπράβο! Ἐκανε θαυμάσια! ἀπάντησε τρίβοντας τὰ χέρια του ὁ Μιρρώ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐχάριστο!

Στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν ὁ δυστυχισμένος θυρωρὸς σωριάστηκε χάμου λιπόθυμος.

Ὅταν τὸν συνέφεραν, εἶδαν κι' ἔπαθαν ἔως ὅτου τὸν πείσουν πῶς ὁ νοικάρης του καὶ ὁ φίλος του δὲν ἦσαν... δυὸ κοινοὶ δολοφόνοι, ὅπως φαντάστηκε.

Ὁ Ἀλ. Δουμάς, υἱός, συνήθιζε νὰ λήη:

— Μὴν κυττᾶς τί ἔκανε ὁ πατέρας σου. Κύτταξε τί θὰ δημιουργήσῃς ἐσὺ.

— Ἡ γυναῖκες συγγενεῶν μὲ τὰ φειδία. Μὲ μιὰ διαφορὰ: ὅτι δαγκάνουν πιὸ ἄγρια καὶ σκοτώνουν πιὸ σίγουρα.

TONY REVILLON